

การศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์

A Study of Creative Writing Ability for Matthayomsuksa 1 Students Using Synectics Model

อัมพร นันทะเสนา ^{1,*} และวิราวรรณ ชาติบุตร ²
Amporn Nantasena ^{1,*} and Wirawan Chatbutra ²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังเรียนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ และหลังจากการจัดการเรียนรู้กับเกณฑ์ร้อยละ 70 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสุรนารีวิทยา 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 31 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 45 คน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ และแบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบที (t-test) ผลการศึกษา พบว่า ก่อนเรียน คะแนนเฉลี่ย 13.26 คิดเป็นร้อยละ 53.67 หลังเรียน คะแนนเฉลี่ย คิดเป็นร้อยละ 75.60 และความก้าวหน้า 5.68 คิดเป็นร้อยละ 22.75 และหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ABSTRACT

This research were aimed to study and compare the creative writing ability of Matthayomsuksa 1 students for pre and post learning using Synectics Model and post learning with 70%.The research sample included 45 Matthayomsuksa 1/2 students from Suranareewithaya 2 School, under Office of Nakhon Ratchasima Education Service Area Zone 31 in the first semester of the academic year 2016. The research tools were learning lesson plans using Synectics Model, and the test to measure the creative writing ability. Statistics used for data

¹ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา, นครราชสีมา 30000
M.Ed. Student in Curriculum and Instruction Program, Nakhon Ratchasima Rajabhat University,
Nakhon Ratchasima 30000, Thailand.

² คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา นครราชสีมา 30000
Faculty of Education Nakhon Ratchasima Rajabhat University, Nakhon Ratchasima 30000, Thailand.

* Corresponding author, e-mail: Amporn2570@gmail.com

analysis were mean, percentage, standard deviation and t-test. The study found that: The students had the creative writing ability score using Synectics Model Pre-test at 13.26 and 53.67 percent and Pre-test learning at 18.95 and 75.60% and progress at 5.68 or 22.75%. The post learning had statistical higher significance than pre learning in all aspects .05level. The post learning had statistical higher significance than the 70 percent criteria in all aspects at .05 level.

Keywords: Synectics Model, Creative Writing

บทนำ

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของ คนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อ สื่อสาร เพื่อสร้างความเข้าใจ และความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน สามารถประกอบกิจการ การงาน และดำรงชีวิตร่วมกันใน สังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข ใช้แสวงหาความรู้ ประสบการณ์จากแหล่งข้อมูลสารสนเทศต่าง ๆ เพื่อพัฒนา ความรู้ พัฒนาระบบการคิดวิเคราะห์ วิจัย และ สร้างสรรค์ให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคม (สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์, 2557, น. 3) การฟัง การพูด การอ่านและการ เขียนสื่อความมีความสำคัญ เพราะเป็นวิธีสื่อสาร และมี ประโยชน์ในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ การเขียนยังเป็นเครื่องมือสำคัญในการวัดความเจริญของ อารยธรรมของมนุษย์แต่ละยุคสมัย รวมทั้งถ่ายทอดภาพ ของอดีต ปัจจุบัน และอนาคตที่เป็นจินตนาการ (ปราณี สุรสิทธิ์, 2541, น. 57)

การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นในสังคม เป็นกิจกรรมที่เกิดขึ้นอยู่เสมอ ดังนั้น การเขียน จึงเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับการ ดำเนินชีวิตของมนุษย์เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เป็นเครื่องมือที่จะใช้บันทึก หรือถ่ายทอดเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งสำหรับตนเองและผู้อื่น และยังเป็นทักษะที่จะต้องอาศัย ความรู้ทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน ซึ่งจะช่วยให้ ผู้เขียนมีความรู้ มีข้อมูล และประสบการณ์เพียงพอ ทักษะ การเขียนเป็นการสื่อความหมาย เน้นการถ่ายทอดความคิด ของตนออกมาให้ผู้อื่นรับรู้ ฉะนั้นทักษะการเขียนเป็นทักษะ ที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการคิด เป็นกลวิธีหนึ่งในการสื่อสาร ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านมีลักษณะแตกต่างกันออกไปจาก

การสื่อสารโดยการพูดและการอ่าน การเขียนเป็นทักษะ ที่ต้องระมัดระวังในการใช้ภาษามากกว่าทักษะอื่น ๆ เนื่องจากสิ่งที่เขียนปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษร ผู้เขียน ควรศึกษาเกี่ยวกับความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเรื่องการเขียน เพื่อสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ (จิรวรรณ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ, 2556, น. 49-50) ในการเขียนให้มีประสิทธิภาพนั้นนอกจากจะสื่อสารให้ ทุกคนเข้าใจแล้ว ต้องอาศัยพื้นฐานจากประสบการณ์เดิม คือ ความรู้ ข้อมูลข่าวสาร สิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว และปัญหา ในการจัดสิ่งต่าง ๆ ขึ้นเป็นรูปแบบใหม่ แตกต่างจาก แนวเดิมมีความน่าสนใจ เป็นผลงานที่มีคุณค่า (วนิช สุรรัตน์, 2549, น. 69) สอดคล้องกับอัจฉรา ชีวพันธ์ (2550, น. 4) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะสำคัญที่ใช้สำหรับ ถ่ายทอด บันทึกและเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อติดต่อสื่อสาร กันระหว่างคนในสังคมเป็นการแสดงออกทางภาษาเป็น ลายลักษณ์อักษร แสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกของ ความคิดทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจในการฟัง และการพูด เพื่อแสดงความคิด หรือก่อให้เกิดความคิด ดังนั้นผู้เขียน สมควรได้รับการฝึกฝนทักษะการเขียนอยู่เสมอ การใช้ภาษา ในการสื่อสารในหลาย ๆ ทักษะ จะเห็นว่าทักษะการเขียน มีการใช้ภาษาผิดพลาด และบกพร่องอยู่เสมอ โดยเฉพาะ ในเรื่องการใช้คำ สำนวนภาษาไม่เหมาะสม การใช้คำ ไม่ถูกกาลเทศะ การเขียนตัวสะกด และการันต์ การวาง รูปแบบวรรณยุกต์ผิดที่ การใช้ประโยคไม่ถูกต้องเหมาะสม รวมทั้งการลำดับความ ลำดับประโยค การเขียนเรียงความ เขียนลำดับเรื่องราว ภาษาที่ใช้ไม่สละสลวย ใช้ภาษา ไม่ถูกต้องกับบุคคล นักเรียนนำภาษาพูดมาเขียน และ

ไม่สามารถเขียนบรรยายถ่ายทอดความรู้สึกของตนเองออกมาได้ เนื้อหาที่เขียนไม่ครอบคลุม การเขียนใจความสำคัญไม่น่าสนใจ นักเรียนไม่มีการเขียนขยายความให้มีความต่อเนื่อง และสอดคล้องกับเรื่องที่เขียน (ดวงใจไทยอุบล, 2556, น. 3)

จากรายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น รายวิชาภาษาไทย สาระการเรียนรู้ การเขียน ปีการศึกษา 2555 มีคะแนนเฉลี่ยระดับโรงเรียน ร้อยละ 47.67 ระดับเขตพื้นที่การศึกษา ร้อยละ 48.41 ระดับประเทศ ร้อยละ 48.26 ปีการศึกษา 2556 ระดับโรงเรียน ร้อยละ 47.33 ระดับเขตพื้นที่การศึกษา ร้อยละ 47.64 ระดับประเทศ ร้อยละ 47.43 ปีการศึกษา 2557 ระดับโรงเรียน ร้อยละ 35.65 ระดับเขตพื้นที่การศึกษา ร้อยละ 34.88 ระดับประเทศ ร้อยละ 34.77 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2557) และจากผลการทดสอบของนักเรียนโรงเรียนสุรนารีวิทยา 2 รายวิชาภาษาไทย สาระการเรียนรู้ การเขียน คะแนนเฉลี่ย 3 ปีซ้อนหลัง พบว่า ระดับโรงเรียน ระดับเขตพื้นที่การศึกษา และระดับประเทศ ลดลงทุกปี จำเป็นต้องดำเนินการเพื่อพัฒนานักเรียนทุกคนให้มีคุณภาพตามที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กำหนดไว้ โดยที่ต้องพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งครูผู้สอนต้องหาแนวทางการแก้ไขปัญหการเขียนของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

จากปัญหาทักษะการเขียนของนักเรียนดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งจากการศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้มีรูปแบบที่หลากหลายวิธี ที่ใช้เพื่อเป็นแนวทางแก้ไขปัญห หรือพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พบว่า วิธีการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ เป็นการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียนที่จะทำให้เกิดแนวคิดใหม่ แตกต่างไปจากเดิม เหมาะสำหรับการสอนเนื้อหาที่ต้องการใช้ความคิดสร้างสรรค์ ทำให้ผู้เรียนรู้จักการแก้ปัญหาโดยวิธีการแปลกใหม่ (สุวิทย์ คำมูล และอรทัย มูลคำ, 2552, น. 119) เนื่องจากเป็นการฝึกให้นักเรียนได้รู้จักคิด แสดงออกทางความคิดและการสร้างสรรค์

ความคิดใหม่ และจินตนาการของนักเรียน ซึ่งเหมาะสมอย่างยิ่งกับการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย (ทัศนีย์ ศุภเมธิ, 2542, น. 168) ความรู้ที่ได้จากการเรียนสามารถนำกระบวนการมาใช้ในการแก้ปัญหาในเรื่องทักษะ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนให้เกิดความรู้ ความคิด อย่างหลากหลาย สร้างเป็นองค์ความรู้ใหม่ ส่งเสริม และกระตุ้นให้เกิดการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งมีอยู่ 3 แบบ ได้แก่ การเปรียบเทียบแบบตรงบุคคลกับสิ่งของและคุณค่าขัดแย้ง ซึ่งมีประโยชน์มากเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์และมีประสิทธิภาพสูง (ทิตนา แหมมณี, 2558, น. 252)

จากเหตุผล และความสำคัญดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่ศึกษาการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง การเขียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เป็นการกระตุ้นและเสริมสร้างให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น และมีประสิทธิภาพตามมาตรฐานการศึกษาที่หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดเอาไว้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หลังจากการจัดการเรียนรู้กับเกณฑ์ร้อยละ 70

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนสุรนารีวิทยา 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 31 ทั้งหมด 8 ห้อง จำนวน 244 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/2 โรงเรียนสุรนารีวิทยา 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

มัธยมศึกษา เขต 31 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 45 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster random sampling) (ประสาท เนื่องเฉลิม, 2556, น. 136-137)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์จะช่วยส่งเสริมพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ใช้วิธีการคิดเปรียบเทียบแบบอุปมาอุปไมย เพื่อกระตุ้นความคิดใหม่ๆ เกิดความคิดกว้างไกล มีอิสระทางความคิด คือ การเปรียบเทียบแบบตรงบุคคลกับสิ่งของ และคำคู่ขัดแย้ง ดังนั้น เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ ซึ่งมีการสอน 6 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นนำ ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง และขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน ดังรายละเอียดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 1 ดังนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมืออยู่ 2 อย่าง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ และแบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีรายละเอียดดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแผนการจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง ได้แก่ เรื่อง การเขียนเรียงความ การเขียนบรรยายจากประสบการณ์ การเขียนสื่อสาร การเขียนแสดงความคิดเห็นจากข่าวและเหตุการณ์ประจำวัน การเขียนแสดงความคิดเห็นจากบทเพลง และการเขียนแสดงความคิดเห็น จากหนังสืออ่านนอกเวลา ซึ่งในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้มี 6 ขั้นตอน ได้แก่ 1) ขั้นนำ 2) ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง 3) ขั้นการสร้างอุปมาบุคคล หรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ 4) ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง 5) ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง และ 6) ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน เมื่อผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนเสร็จเรียบร้อยแล้วได้นำเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อตรวจความถูกต้อง เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความ

ตัวจัดกระทำ

ตัวแปรที่ศึกษา

การจัดการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ 6 ขั้นตอน

1. ขั้นนำ
2. ขั้นการสร้างอุปมาแบบตรงหรือเปรียบเทียบแบบตรง
3. ขั้นการสร้างอุปมาบุคคลหรือเปรียบเทียบบุคคลกับสิ่งของ
4. ขั้นการสร้างอุปมาคำคู่ขัดแย้ง
5. ขั้นการอธิบายความหมายของคำคู่ขัดแย้ง
6. ขั้นการนำความคิดใหม่มาสร้างสรรค์งาน

ความสามารถ
ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

เหมาะสมขององค์ประกอบ ของแผนการจัดการเรียนรู้ จากนั้นนำมาประเมินมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.95 ซึ่งหมายถึง แผนการจัดการเรียนรู้มีความเหมาะสมมากที่สุด แล้วนำแผนการจัดการเรียนรู้ 2 แผนไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่ตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบข้อบกพร่อง ความเหมาะสมของจุดประสงค์การเรียนรู้ สารการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล และเวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมแต่ละขั้นตอน นำกลับมาแก้ไขในส่วนที่บกพร่อง แล้วนำไปใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไป

2. แบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หน่วยการเรียนรู้เรื่องการเขียน เป็นการทดสอบการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 1 ข้อ คะแนนเต็ม 25 คะแนน ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 3 ข้อ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ แล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน นำมาตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถาม กับตัวชี้วัด นำพิจารณาได้ค่า IOC (Index of item-objective congruence) ผ่านเกณฑ์ทุกข้อ นำไปทดลองใช้กับกลุ่มที่ไม่ใช่ตัวอย่าง จำนวน 1 ข้อ นำมาตรวจให้คะแนนและนำผลมาวิเคราะห์หาความเชื่อมั่นแบบความเรียงของศิริชัย กาญจนวาสี (2552, น. 28-32) โดยใช้ผู้ตรวจ 2 คน เป็นผู้สอนวิชาภาษาไทย จากนั้นนำคะแนนมาวิเคราะห์หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน (r) เท่ากับ 0.95 และทำแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

การดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการทดลองก่อนเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 ข้อ ดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง เมื่อสอนเสร็จแล้ว ทำการทดสอบโดยใช้ แบบวัดความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนด้วยแบบทดสอบฉบับเดิม

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นความสามารถในการเขียน เชิงสร้างสรรค์ โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ส่วนวิเคราะห์เปรียบเทียบ โดยการทดสอบค่าที (t-test for dependent) และวิเคราะห์เปรียบเทียบหลังเรียนเกณฑ์ร้อยละ 70 โดยการทดสอบค่าสถิติ (t-test for one sample)

ผลการวิจัย

1. ผลความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ พบว่า ก่อนเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 13.26 คิดเป็นร้อยละ 53.67 หลังเรียน เฉลี่ย 18.95 คิดเป็นร้อยละ 75.60 และคะแนนความก้าวหน้า เฉลี่ย 5.68 คิดเป็นร้อยละ 22.75

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ พบว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ พบว่า หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ พบว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในกิจกรรมการเรียนรู้แบบชินเนคติกส์ มีกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่การกระตุ้นให้นักเรียนคิดสิ่งใหม่ ๆ มีความคิดที่หลากหลาย ความคิดกว้างไกล มีอิสระทางความคิด โดยไม่มีจำกัดความสามารถในการคิดและการแสดงออกของนักเรียน ได้เปรียบเทียบสิ่งของที่มีทั้งความเหมือนและความต่าง ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

ถ่ายทอดจินตนาการทางด้านการคิดที่หลากหลาย โดยใช้ การเขียนเพื่อถ่ายทอดให้คนอื่นได้รับรู้ว่ามีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับสัทธนะ สินธพานนท์ และคณะ (2554, น. 183) กล่าวว่า วิธีสอน แบบซินเนคติกส์เป็นรูปแบบการ สอนที่มีการเปรียบเทียบโดยให้ผู้เรียนคิดพิจารณา และ เปรียบเทียบอย่างละเอียด และเป็นระบบที่มุ่งพัฒนาให้ ผู้เรียนมีความคิดสร้างสรรค์โดยใช้วิธีเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ซึ่งสิ่งที่นำมาทำให้สามารถคิดได้อย่างกว้างขวาง และเป็น อิสระ กระตุ้นให้ผู้เรียนรู้จักคิด แล้วถ่ายทอดความคิดออก มาเป็นภาษาเพื่อสื่อให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย และสอดคล้องกับ ทิศนา ขัมมณี (2558, น. 252) กล่าวว่า การสอน กระบวนการคิดสร้างสรรค์ (Synectics instructional model) เป็นรูปแบบที่ช่วยให้บุคคลเกิดความเห็นที่ สร้างสรรค์แตกต่างไปจากเดิม หากลองคิดแก้ปัญหาด้วย วิธีการที่ไม่เคยคิดมาก่อน หรือคิดโดยสมมติตัวเองเป็น คนอื่น และยังทำให้บุคคลหลายกลุ่มประสบการณ์ มาช่วยกันแก้ปัญหาจะได้วิธีการที่หลากหลาย และมี ประสิทธิภาพ นอกจากนี้แล้วการสอนแบบซินเนคติกส์มี ความสำคัญอย่างยิ่งในการส่งเสริมการคิดสร้างสรรค์ มี กระบวนการเปรียบเทียบ มีอิสระในการคิดที่หลากหลาย สอดคล้องกับสุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2552, น. 113) กล่าวว่า เป็นกระบวนการเรียนที่มุ่งพัฒนาความคิด สร้างสรรค์ของผู้เรียนและการคิดร่วมกันเป็นกลุ่มจัด กระบวนการเรียนรู้ตามลำดับขั้นที่กำหนดไว้โดยอาศัย กระบวนการเปรียบเทียบ จึงสามารถเพิ่มความคิด สร้างสรรค์ของผู้เรียนแต่ละคนและของกลุ่มผู้เรียนเกิดความ คิดสร้างสรรค์ในการสร้างผลงานที่แปลกใหม่เป็นการคิดที่ อิสระในหลาย ๆ วิธีการ ผึกความกล้าในการแสดงออก การแสดงความคิดเห็นที่ไม่เหมือนผู้อื่น สอดคล้องกับงาน วิจัยของ สมจิตร ศรีสุข (2550) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบ ซินเนคติกส์ สอดคล้องกับงานวิจัยของธนาพันธ์ ขาติชนบท (2553) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้าน การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้แนวคิด Synectics Instruction Model สอดคล้องกับ

งานวิจัยของเรืองเดช หนองแสง (2555) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การใช้รูปแบบการเรียนรู้การสอนแบบซินเนคติกส์ เพื่อ พัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ที่พบว่า นักเรียนที่เรียนมี ความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลักเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน หลังเรียนกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัยครั้งนี้

ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนได้ฝึก ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพมาก ขึ้น ผู้สอนควรใช้เนื้อหาที่หลากหลายสถานการณ์ เช่น ฝึกการคิดจากข่าวที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน หรือเหตุการณ์สำคัญ ต่าง ๆ เป็นบทความ บันทึคดี เป็นต้น และที่สำคัญในการ จัดกิจกรรมการเรียนการสอนควรฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้ ทักษะการเขียน เชิงสร้างสรรค์อย่างสม่ำเสมอ ใช้กิจกรรม ที่หลากหลาย ปรับเปลี่ยนสถานการณ์ และมีเทคนิคอื่น ๆ เข้ามาสอดแทรก เพื่อให้กิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ได้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อให้การพัฒนากการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และหลากหลาย ควรทำการศึกษา ตัวแปรอื่น ๆ ร่วมด้วย เช่น ความพึงพอใจ หรือความคิดเห็น ของนักเรียนต่อการจัดการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์ และทำการศึกษาโดยใช้เทคนิค วิธีการอื่น ๆ ร่วมด้วย เช่น การทำงานกลุ่ม การนำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- จิรวัดณ์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2556). *การอ่าน และการเขียนทางวิชาการ*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ทิศนา ขัมมณี. (2558). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้ เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ* (พิมพ์ครั้งที่ 19). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย.

- ทัศนีย์ ศุภเมธี. (2542). การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏธนบุรี.
- ธนานันท์ ชาติชนบท. (2553). การพัฒนาความสามารถด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แนวคิด Synectics Instruction Model. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยขอนแก่น).
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2556). ทักษะการเขียนภาษาไทย (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปราณี สุรสิทธิ์. (2541). การเขียนสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: แสงดาว.
- ประสาธน์ เนืองเฉลิม. (2556). วิจัยการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เรืองเดช หนองแสง. (2555). การใช้รูปแบบการเรียนการสอนแบบซินเนคติกส์เพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่).
- วนิช สุธาวรัตน์. (2549). ความคิดและความคิดสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2552). ทฤษฎีการประเมิน (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2557). รายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ฉบับที่ 5 โรงเรียนสุรนารีวิทยา 2. สืบค้นเมื่อ 7 ตุลาคม 2558, จาก <http://www.Onetresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/School/frContentStatValueBySchool.aspx?mi=3&smi=2>
- สมจิตร ศรีสุข. (2550). การพัฒนาความสามารถในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้รูปแบบการเรียนรู้แบบซินเนคติกส์ (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา).
- สุนันท์ สินธพานนท์ และคนอื่นๆ. (2554). วิธีสอนตามแนวปฏิรูปการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของเยาวชน. กรุงเทพฯ: เทคนิคพรินติ้ง.
- สุวัฒน์ วิวัฒนานนท์. (2557). การพัฒนาทักษะการอ่านคิดวิเคราะห์และเขียนสื่อความ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2552). วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. (2550). กิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพิช.